

Міністерство освіти і науки України
Львівський національний університет імені Івана Франка

Юридичний факультет

І. В. Гринчак

АРБІТРАЖНЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ

Монографія

Харків
«Право»
2020

*Рекомендовано до друку вченою радою
Львівського національного університету імені Івана Франка
(протокол № 90/11 від 26 листопада 2020 р.)*

Рецензенти:

А. М. Гороть, кандидат юридичних наук, доцент кафедри конституційного, адміністративного та міжнародного права (Волинський національний університет імені Лесі Українки);

О. С. Переверзєва, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник відділу міжнародного та порівняльного права (Інститут держави і права імені В. М. Корецького НАН України);

М. М. Мальський, доктор юридичних наук (Адвокатське об'єднання «Arzinger»)

Гринчак І. В.

Г85 Арбітражне врегулювання міжнародних спорів : монографія / І. В. Гринчак. – Харків : Право, 2020. – 226 с.

ISBN 978-966-998-090-8

Проаналізовано становлення, зміст і суть третейського правосуддя (міжнародного арбітражу) в міжнародному праві, розкрито його правову природу як явища міжнародно-правового характеру та охарактеризовано динаміку вдосконалення третейського судочинства на різних етапах розвитку людства. Особливу увагу зосереджено на розвитку арбітражного врегулювання в рамках та за участю Постійної палати третейського суду з огляду на схвалення низки факультативних регламентів, які розширили компетенцію органу та спектр послуг, що надаються державам у процесі мирного врегулювання міжнародних спорів. Наголошено на уніфікації норм арбітражного розгляду на основі Арбітражного Регламенту ППТС 2012 р. та узагальнено практику судочинства України в міжнародних арбітражних органах.

Для студентів юридичних факультетів та факультетів міжнародних відносин, юристів та спеціалістів у сфері міжнародних відносин і політології, а також працівників державних органів, діяльність яких пов'язана із забезпеченням інтересів нашої держави в міжнародних судових органах.

УДК [341.62:347.918](477)(075.8)

© Гринчак І. В., 2020
© Оформлення. Видавництво
«Право», 2020

ISBN 978-966-998-090-8

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	5
ВСТУП ДО ПРАВА АРБІТРАЖНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ	10
ЕВОЛЮЦІЯ АРБІТРАЖНОГО СУДОЧИНСТВА У СИСТЕМІ МИРНИХ ЗАСОБІВ ВРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ	18
Зародження арбітражного судочинства у стародавні часи.....	21
Ранні форми арбітражного (третейського) суду ad hoc.	35
Конвенція про мирне врегулювання міжнародних спорів 1907 року та створення Постійної палати третейського суду.....	54
АРБІТРАЖНЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ У СУЧАСНОМУ МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ	69
Нормативно-правове регулювання третейського судочинства в сучасному міжнародному праві.	73
Принципи третейського судочинства.....	90
Арбітражна угода (компроміс) як умова досягнення юрисдикції міжнародного третейського суду.....	104
Постійна палата третейського суду як орган третейського правосуддя.....	112
Особливості судочинства у Постійній палаті третейського суду за участі приватних сторін.	135

СТАДІЇ ТА ПРОЦЕДУРИ РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПОСТІЙНОЮ ПАЛАТОЮ ТРЕТЕЙСЬКОГО СУДУ	149
Еволюція процесуальних норм, застосовуваних Постійною палатою третейського суду у процесі врегулювання міжнародних спорів.	153
Стадії арбітражного розгляду у Постійній палаті третейського суду згідно з Регламентом 2012 р.	166
Арбітражне рішення: правова природа, суть та зміст.....	175
УРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ МІЖНАРОДНИМ ТРЕТЕЙСЬКИМ СУДОМ У СПРАВАХ ЗА ПОЗОВАМИ УКРАЇНИ	181
ПІСЛЯМОВА	192
ДОДАТОК 1.	198

*Професору Денисову
Володимиру Наумовичу
присвячую*

ПЕРЕДМОВА

У 2007 р. світ відзначав 100-річчя з дня прийняття Конвенції про мирне врегулювання міжнародних спорів 1907 р., значення якої у питаннях розвитку засобів мирного врегулювання міжнародних спорів важко переоцінити. Кодифікація мирних засобів врегулювання міжнародних спорів задекларувала не лише правомірну та допустиму поведінку як сторін спору, так і третіх сторін, а й створила можливість використання сторонами спору діяльність різних міжнародних органів у процесі мирного врегулювання міжнародних спорів, серед яких вирізнявся міжнародний третейський суд.

Універсальність міжнародного права, його здатність налаштовуватися до швидко змінних реалій світу, що знайшло своє підтвердження в підсумкових документах Гаазьких конференцій миру 1899–1907 р. р., стало передумовою утворення нових форм взаємодії держав як на двосторонньому, так і на багатосторонньому рівнях, у процесі мирного врегулювання міжнародних спорів. Розпочинаючи з дуже простих засобів врегулювання, міжнародне право напрацьовувало все складніші різноманітні механізми, які дозволяли уникати посягань на державний суверенітет, честь і гідність сторін, компенсувати найдрібніші претензії майнового чи іншого характеру, формувати зовсім нову поведінку суб'єктів на міжнародній арені. Одним із таких засобів є третейське правосуддя, яке відоме міжнародному праву ще із часів Стародавнього світу, і в процесі свого розвитку еволюціонувало з медіації до незалежного судового рішення.

Уже Древній Греції були відомі договори про арбітраж. Зокрема у спорах між Спартою та Афінами 446 р. до н.е. та Спартою та Аргосом 418 р. до н.е. сторони передбачали передання спорів на розгляд третейського суду. Досліджуючи різні етапи становлення та розвитку міжнародного третейського суду в міжнародному праві, можна виокремити типи, види, форми та моделі третейського правосуддя. Історичні джерела оприлюднюють динаміку та закономірності розвитку різних історичних моделей третейського правосуддя, які формувалися та розвивалися завдяки міжнародній практиці, зусиллям світової спільноти, розвитку науки міжнародного права, що істотно сприяло забезпеченню мирного врегулювання міжнародних спорів, передусім правового характеру.

Витоками третейського правосуддя, на нашу думку, стала діяльність третейських комісій античних амфіктіоній, які виникли на Другому етапі Стародавнього світу (середина II тис. до н.е. – IV ст. до н.е.). Утворення в рамках амфіктіонії третейської комісії засвідчує особливий інтерес у врегулюванні міжнародних спорів за участю третьої сторони. Їх діяльність беззаперечно мала наддержавний (імперативний) характер, оскільки під час ухвалення рішення не брали до уваги волю чи прагнення сторони-правопорушника.

Історично третейське правосуддя напрацювало декілька моделей судочинства, які сприяли примиренню сторін та забезпеченню справедливості. Аналізуючи арбітражну практику, можна виокремити компромісну, зобов'язальну та судову модель судочинства. Вони доповнювали або заміняли одна одну залежно від здатності арбітражного органу задовольнити претензії сторін, вимоги часу та міжнародного права. Зокрема, компромісна модель використовували переважно у Стародавньому світі у ситуаціях, коли повернення *status quo* було неможливим або сторони схилялися до мирової і погоджувалися на компенсації, не пов'язані з предметом спору (обдарування, обіцянки, прощення тощо).

Передумовою виникнення зобов'язальної моделі третейського правосуддя, був статус арбітра (арбітражного органу) і це потребувало залучення до процесу врегулювання авторитетних суддів – представників домінуючих утворень чи інституцій. Участь

монархів чи представників вищого духовенства уособлювала волю третьої сторони як домінуючої і гарантувала прийняття справедливого рішення та примирення загалом.

Якщо зобов'язальна модель третейського правосуддя була сформована ходом історичних подій, то поява судової була спричинена необхідністю прийняття якісного третейського рішення на основі поваги прав сторін та максимального врахування їх інтересів. Вона надавала перевагу залученню спеціалістів, на противагу авторитетним та справедливим суддям.

Забезпечення примирення як ціль врегулювання та результат судочинства зумовлювало особливий статус арбітражного рішення. Задля цього міжнародне право напрацювало низку принципів, які виокремлюють арбітражне рішення і визнають за ним самостійний спосіб (метод) врегулювання міжнародних спорів. Зокрема це: принцип автономії волі, який гарантує право обрання сторонами арбітрів, керівного права та процесу, принцип доведення справи до кінця, тобто прийняття остаточного рішення за будь-якої ситуації, принцип прийняття розумного рішення та принцип *ex aequo et bono* (по совісті та справедливості).

Започаткована Договором Джея 1794 р. судова модель третейського судочинства остаточно сформувалася підсумковими документами Гаазьких конференцій миру 1889–1907 р. р., які започаткували новий етап формування засобів мирного врегулювання міжнародних спорів. У його основі була потреба сприяння з боку світової спільноти застосуванню мирних засобів з метою відмови від сили у міждержавних спорах. Гаазька конвенція від 29.07.1899 р., а згодом і Гаазька конвенція про мирне врегулювання міжнародних спорів 1907 р. стали першим етапом кодифікації третейського судочинства у міжнародному праві, уособивши надбання арбітражної практики XIII – XIX ст.

Важливу роль у становленні та розвитку третейського правосуддя відіграли також Загальний акт про мирне розв'язання міжнародних спорів від 26.11.1928 р. з поправками, внесеними Генеральною Асамблеєю ООН 26.04.1949 р. та Європейська конвенція про мирне врегулювання спорів від 29.04.1957 р. Констатуємо, що третейське правосуддя у міжнародному праві відіграло роль особливого засобу мирного врегулювання спорів

правового характеру та стало попередником і базисом для всіх інших правових засобів врегулювання міжнародних спорів, зокрема Міжнародного суду ООН.

Конвенція 1907 р., розробляючи концепцію третейського правосуддя запропонувала договірним сторонам звертатися до новоствореного міжнародного органу – Постійної палати третейського суду. Обраний державами формат співробітництва із залученням до врегулювання міжнародних спорів Постійної палати третейського суду на початку ХХ ст. цілком відповідав вимогам часу. Проте, у міжвоєнний та повоєнний періоди звернення до нього були поодинокі. Причин цьому декілька: застарілі та тривалі у часі процедури, утворення більш мобільних та ефективних судових органів, зокрема: Постійної палати міжнародного правосуддя та Міжнародного суду ООН, зростання договірної практики, яка заповнювала прогалини у міжнародному праві, розвиток альтернативних засобів врегулювання міжнародних спорів, зокрема: безпосередніх переговорів, посередництва, примирної процедури тощо.

З нагоди 100-літнього ювілею прийняття статуту Постійної палати третейського суду Генеральна Асамблея ООН Резолюцією від 17.11.1989 р. закликала країни-учасниці сприяти вдосконаленню судочинства у Постійній палаті третейського суду з метою відновити її статус як органу, здатного ефективно забезпечити мирне врегулювання міжнародних спорів або надавати сторонам якісні, всеохоплюючі та визнані світовою спільнотою послуги для вирішення міжнародних спорів. Прийнятий Адміністративною радою Постійної палати третейського суду Арбітражний Регламент 2012 р. беззаперечно відкрив нову сторінку третейського судочинства сформувавши належні передумови належного здійснення правосуддя.

Сьогодні більшість позовів, ініціатором яких виступає Україна, стосується інвестиційної сфери, тому на перший план виступають можливості та сервіси Постійної палати третейського суду. Зокрема, у 2018 р. арбітражний суд у Гаазі (Нідерланди) за позовом України прийняв рішення про відшкодування збитків 18 українським юридичним особам та одній фізичній особі в сумі 159 млн. дол. США, визнавши незаконною націоналізацію їх

майна та інших активів внаслідок анексії у 2014 році півострова Крим Російською Федерацією. Ще одну справу за позовом України до Російської Федерації розглядає Постійна палата третейського суду. Вона стосується порушених прав України як прибережної держави в Азовському морі та Керченській протоці відповідно до Конвенції ООН з морського права 1982 року. Для України сьогодні важливо знати детальну суть і зміст третейського правосуддя, його можливостей у відстоюванні своїх законних інтересів.

Постійна палата третейського суду також проводить адміністративну підтримку справи за позовом приватної сторони «Нафтогаз України» проти Російської Федерації (позов ініційовано 16.10.2016 р.). Окрім компанії «Нафтогаз України» серед позивачів є ДАК Чорноморнафтогаз, Укртрансгаз, Укргазвидобування, Укртранснафта. Предмет позову енергетика.

На нашу думку, сьогодні Україні варто переосмислити можливості третейського правосуддя та підстави його застосування у зовнішній політиці. За відсутності концепції використання арбітражного врегулювання на практиці Україна демонструє цілковиту неготовність до можливих процесів. Видається, для України настали часи, які потребують комплексного підходу до забезпечення правового захисту наших інтересів у міжнародних судових інстанціях. Правильне розуміння правової природи, суті та змісту правових явищ у міжнародному публічному праві дає змогу належно формувати національні засоби та механізми, які сприймають ці явища, адаптують їх до національних потреб та використовують максимум можливостей та переваг, які вони допускають з огляду на потреби державного суверенітету, рівності та справедливості. Третейське правосуддя є далеко не останньою складовою цієї системи і за будь-яких умов та обставин може сприяти захисту та забезпеченню національних інтересів, у тому числі і нашої держави.

ВСТУП ДО ПРАВА АРБІТРАЖНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРІВ

У 1907 році на Гаазькій конференції миру за участю провідних на той час держав світу була прийнята Конвенція про мирне врегулювання міжнародних спорів, що стало важливою віхою на шляху створення міжнародної юстиції, яка діє на постійній основі. Згідно з цією Конвенцією була створена Постійна палата третейського суду, яка з моменту створення активно розвиває принципи неупередженості та справедливого розгляду міжнародних спорів. Поряд із Постійною палатою міжнародного правосуддя, що існувала ще в період Ліги націй, та Міжнародним судом ООН, створеного з врахуванням досвіду свого попередника, вона також користується високим авторитетом у міжнародному співтоваристві, довівши свою ефективність в застосуванні міжнародного права в процесі розв'язання спорів між державами. Сьогодні цей орган є важливою складовою системи третейських судів для ефективного врегулювання міжнародних спорів. У 2007 році світова громадськість відзначила 100-річчя з дня підписання цієї Конвенції, що засвідчило важливість діяльності Постійної палати третейського суду, яка змогла подолати випробування двох світових воєн та складний період «холодної війни» 50–90-их років ХХ ст.

Взаємопов'язаність та взаємозалежність історичних типів третейського правосуддя у процесі врегулювання міжнародних спорів дозволили вибудувати цілісну й узгоджену систему міжнародно-правових зобов'язань держав у процесі врегулювання міжнародних спорів. Третейське судочинство поєднало низку, відомих праву процесуальних дій, сприяючи прийняттю справедливих, неупереджених рішень. Порівняно зрозуміла

процедура розгляду справ загалом забезпечила узгодження навіть протилежних претензій сторін, що значно підвищило авторитет цього способу розв'язання міжнародних спорів.

Судова модель третейського правосуддя, порівняно з посередницьким та примирними процедурами, у своїх рішеннях якісніше забезпечує вимоги дотримання сторонами норм міжнародного права, які стосуються предмета спору. Такий порядок розгляду міжнародних спорів регламентує саме Конвенція про мирне врегулювання міжнародних спорів 1907 року, зазначаючи, що процес прийняття рішення відбувається виключно на «основі поваги до права» (ст. 37).

Першим прообразом третейського правосуддя можна вважати третейські комісії амфіктоній у Древній Греції (середина II тис. до н. е. – IV ст. до н. е.). Учасники амфіктоній здійснювали контроль за дотриманням сторонами договірних зобов'язань, а у випадку їх порушення чи неналежного виконання вирішення справи в цілому передавалася на розгляд спеціальної третейської комісії для внесення остаточного рішення, що носило обов'язковий характер.

Утворення в рамках амфіктоній третейських комісій вказує на особливий інтерес до участі третьої сторони у процесі врегулюванні міжнародних спорів. Діяльність третейської комісії мала наддержавний (імперативний) характер, оскільки під час ухвалення рішення не приймалася до уваги воля чи прагнення сторони-правопорушника. Натомість, відмова від виконання рішення комісії могла привести до оголошення стороні «священної війни» (правомірної війни) з боку інших учасників амфіктонії.

Міжнародний арбітраж у Древній Греції уособлює класичне третейське правосуддя і виступає продуктом відповідного часу. Правова конструкція цього явища характеризується дослідником Д.Л. Давиденко терміном «посередництво-арбітраж», не вважається судом в розумінні змісту та суті судового органу і виступає окремим та самостійним засобом врегулювання міжнародних спорів, першочергове завдання якого визначається, як «примирення сторін».

З розвитком міжнародних відносин видозмінюється зміст міжнародних зобов'язань держав у процесі арбітражного

врегулювання. Третю сторону учасники спору зазвичай залучають лише після того, як у них вже існує домовленість про можливість її участі. Тому компетенція та повноваження міжнародного арбітражу застерігаються заздалегідь і цілком зосереджуються на вирішенні спору, рішення щодо якого міжнародним органом приймається самостійно, без додаткового використання домовленостей сторін. Сенс і характер винесеного рішення з правових позицій свідчить про панівну роль справедливості, поваги до права та достатнє розуміння правових явищ, їх моделей і конструкцій особами, обраними до складу арбітражного органу. Використання конструкцій правових норм у процесі врегулювання прив'язувало винесене рішення до зрозумілої та допустимої поведінки, яку сприймали як закономірну та справедливу. Чинник права, передусім його вплив на порядок формування та зміст третейського рішення, зберігав своє значення упродовж всього періоду людської історії.

Процедура третейського судочинства упродовж століть запозичувала окремі елементи із внутрішнього права. Зокрема, на зламі XVIII–XIX ст. у міжнародній практиці широко використовували можливості національних судових чи судово-адміністративних органів (комісій) для арбітражного врегулювання. У доктрині міжнародного права початком широкого поширення у світі міжнародного арбітражу як способу мирного врегулювання міжнародних спорів, вважають створення такого арбітражу на основі англо-американського Договору 1794 року (Договір Джея). Сприйняття сторонами третейського розгляду спорів полягає в його заздалегідь неупередженості та об'єктивності процедури. Особливість цього врегулювання полягає саме в компетентності третейського (арбітражного) органу. Якщо раніше справедливість обов'язкового для сторін рішення забезпечував авторитет арбітрів, які інколи могли виступати і гарантами виконання ухваленого рішення (за умови участі у процесі врегулювання передусім глав держав), то ефективність функціонування нових третейських органів цілковито залежала від кваліфікації арбітрів.

З погляду теорії міжнародного права це був новий етап у процесі формування системи мирних засобів врегулювання міжнародних спорів. Уперше в історії держави допустили і

погодилися на заздалегідь невизначений вердикт, який винесе незалежна інституція. Специфіка цього процесу обумовлена саме компетентністю, а не статусом третейського (арбітражного) органу. Залучення у процес третейського врегулювання судових органів чи правників загалом суттєво підвищило якість ухвалених рішень. Це пояснюється властивостями судочинства (правосуддя): чіткістю, аргументованістю, справедливістю, змагальною процедурою тощо. Саме позитивна практика результатів англо-американських комісій сприяла розвитку та вдосконаленню класичної моделі третейського правосуддя (арбітражу), застосованої у справі судна «Алабама» 1871 р. П'ять обраних суддів – представників різних правових шкіл та правових систем здійснювали пошук найбільш якісного врегулювання з метою обрання для сторін досконалої поведінки на міжнародній арені у відповідності з вимогами норм міжнародного права. Допустимість та легітимність такої поведінки визнавалася представниками різних держав, що зумовлювало її дотримання сторонами у процесі виконання арбітражного рішення.

Перетворення змісту міжнародних зобов'язань, зафіксованих у арбітражному рішенні, на поведінку держави на міжнародній арені, знайшло своє закріплення у низці міжнародно-правових актів. Зокрема: Конвенції про мирне врегулювання міжнародних протиріч 5(18) жовтня 1907 р., Загальному акті про мирне розв'язання міжнародних спорів від 26.11. 1928 р. з поправками внесеними Генеральною Асамблеєю ООН 26.04.1949 р., Статуті ООН, Європейській конвенції про мирне врегулювання спорів від 29.04.1957 р., Конвенції з примирення й арбітражу в рамках НБСЄ 1992 р. тощо. Загалом. встановлена третейським рішенням поведінка, цілком узгоджується з нормами міжнародного права і визначає права та обов'язки держав щодо предмету та об'єкту спору.

Положеннями Конвенції про мирне врегулювання міжнародних протиріч 5(18) жовтня 1907 р. було підтверджено та вдосконалено Статут міжнародного третейського суду, схваленого Конвенцією від 29.07.1899 р., та запропоновано сторонам спору звертатися до Постійної палати третейського суду – арбітражного органу для врегулювання міжнародних спорів, сформованого

конвенцією. Вищим органом, який наділений наглядовими функціями згідно зі ст. 28 Конвенції 1899 р. та ст. 49 Конвенції 1907 р. є Постійна розпорядча рада (Адміністративна рада). Вона складається з міністра закордонних справ Нідерландів, який за посадою є її головою, а також з дипломатичних представників держав-учасниць конвенцій, які перебувають у Гаазі. Вона керує Міжнародним бюро Постійної палати третейського суду та контролює його, а також має повноваження щодо загального адміністративного нагляду щодо самої Постійної палати третейського суду, її бюджету та витрат. Для ефективного виконання своїх функцій Адміністративна рада має повноваження регулювати свої правила процедури та всі інші необхідні правила. Засідання ради відбуваються зазвичай щороку від 19 липня 1900 р.

Постійно діючим органом Постійної палати третейського суду є Міжнародне бюро з місцем перебування у Гаазі (Нідерланди). Воно складається з Генерального секретаря Постійної палати третейського суду та невеликого персоналу із зазвичай першим секретарем. Міжнародне бюро діє як канцелярія Постійної палати третейського суду (ст.22 Конвенції 1899 р., ст. 43 Конвенції 1907 р.). Воно слугує каналом для контактів держав, пов'язаних із засіданнями трибуналів, відповідає за архів і здійснює адміністративні функції.

На жаль, у другій половині ХХ ст. Третейське судочинство, закріплення якого присутнє у положеннях Конвенції 1907 р., виявилось застарілим та неефективним. Конкуренція з міжнародним правосуддям, заснованим повоєнними інтеграційними системами міжнародного миру та безпеки, зародження інституційного третейського правосуддя стали об'єктивними причинами занепаду третейського правосуддя. Суб'єктивними причинами можна вважати специфіку процесу третейського судочинства, а саме: ускладнену процедуру формування судового органу, різноманіття та відсутність єдності арбітражних процесуальних норм, відсутність обмежень щодо зловживання правом тощо.

Відновлення інтересу до Постійної палати третейського суду відбулося напередодні 100-ї річниці Першої Конференції Миру. Починаючи з 1991 р., Міжнародне бюро Постійної

палати третейського суду, за сприяння редакційного комітету Експертної Групи підготувало чимало факультативних правил для міждержавних спорів, прийнявши Арбітражні правила UNCITRAL як модель для оновлення правил судочинства. Цей проект був представлений Постійній Розпорядчій Раді, яка дозволила розповсюдити Правила 20 жовтня 1992 р. Логічним продовженням Правил стали Факультативні правила арбітражу між двома сторонами, з яких лише одна є державою від 06.07.1993 р. (Додаткові правила для змішаного арбітражу). Їх беззаперечно можна розглядати як правонаступника Правил арбітражу та примирення 1962 р. Постійної палати третейського суду щодо врегулювання міжнародних спорів між двома сторонами, з яких лише одна є державою.

Завдяки сформованій гаазькими конвенціями інфраструктури третейського судочинства, на зламі XX–XXI ст. вдалося здійснити прорив у питаннях збереження та модернізації арбітражного правосуддя. У 1989 р. Генеральна Асамблея ООН, проголошуючи десятиліття міжнародного права ООН, у своїй Резолюції від 17.11.1989 р. акцентувала на 100-літньому ювілеї прийняття статуту Постійної палати третейського суду і закликала сприяти способам та методам врегулювання міжнародних спорів. На виконання цих завдань і формування необхідних висновків було утворено Робочу Групу Постійної палати третейського суду, яка була скликана у травні 1991 р., щоб забезпечити покращення третейського правосуддя. Ця Група зосередилася на необхідних змінах у системі організації та експлуатації Постійної палати третейського суду, а також задля зацікавлення сторін ефективного розгляду та забезпечення їх інтересів. Отже, світова спільнота визнала не лише значні можливості третейського правосуддя у врегулюванні міжнародних спорів, а й, водночас, здатність формування дійсних міжнародних зобов'язань у сучасному міжнародному праві.

З метою покращення результатів врегулювання міжнародних спорів загалом було прийняте рішення про можливість доступу до третейського правосуддя міжнародних організацій. Адміністративною радою було схвалено Факультативні правила арбітражу для міжнародних організацій та держав (1996).